

«Χρόνε Ζηλιάρη, δύστροπε ! Πέ μου γιατί νά σβυῶνται
Σάν ἀστραπή νά φεύγουνε ἢ ὠραις τῆς χαρᾶς
Καθὼς πετοῦν καὶ φεύγουνε χωρὶς νά λησμονιῶνται
Κ' ἢ μαύραις, κ' ἢ ὀλόπικραις στιγμαῖς τῆς συφορᾶς;»

Ἄπ' τῆ βαθειᾶν τὴν ἄβυσσον ὁποῦ μᾶς καταπίνει,
Ἄπ' τὴν αἰωνιότητα ὁποῦ μᾶς πλημμυρεῖ
Τίποτε, χρόνε, τίποτε 'ς τὸ φῶς δὲν ἀναδίνει,
Δὲν ξεφυτρώνει τίποτε. . . ὅλα τὰ τρῶς ἐσύ.»

«Λοιπὸν ἀπ' ὅσα ἐχάρηκα δὲ θ' ἀπομείνη τρίμμα,
Δὲν θά ν' ἀφίσω τίποτε 'ς αὐτὴν τὴ μαύρη γῆ !
Ἄπ' τὸ γοργό μας πέρασμα δὲν εἶναι τάχα κριμα
Νά μὴ σωθῆ ἓνα πάτημα, ὦ χρόνε ἀδικητή; . . .»

Ἦ λίμνη, ὦ βράχοι μου ἄφωνοι, ὦ σεῖς σπηλαιαὶ καὶ δάση
Ποῦ βλέπετε τὸν πόνο μου, μιὰ χάρη σᾶς ζητῶ,
'Εσεῖς ὁποῦ δὲ σκιάζεσθε κανεῖς νά σᾶς χαλάση,
Ποτὲ μὴ μᾶς ξεχάσετε 'ς τὸ μνημ' ἂν πάω κ' ἐγώ.

Κι' ὅταν σὲ δέροντ' ὁ σύφουνας, κι' ὅταν βαθειὰ κοιμᾶσαι,
Ἦ λίμνη μου ἀφροστέφανη, νά μὴ μᾶς λησμονῆς,
'Εσ' εἶδες τὴν ἀγάπη μας καὶ μόνη ἐσύ θυμᾶσαι
Πῶς ἀναφταν τὰ στήθη μας, καὶ θά μᾶς συμπονῆς.

Θέλω τὰ πεῦκα, τὰ ἔλατα, οἱ βράχοι, ἡ ῥεμματιά σου,
Τ' ἀφροῦ σου τὸ μουρμούρισμα, τ' ἀντίλαλου ἡ φωνή,
Τὰ δροσερά σου σύγνεφα, τ' ἀγέρι, ἡ καταχνιά σου,
Ἦ βρύση, ὁ καλαμιώνας σου, τὸ χόρτο, τὸ πουλί,

Τ' ἄστρο τ' ἀσημομέτωπο, ἡ μυρωδιὰ ποῦ χύνει
Τὸ γαλανὸ τὸ κύμα σου, ὦ λίμνη μου γλυκειά,
Ἦ, τι 'ς τὴν πλάση ἔχει αἴσθησι, πνοή, νοημοσύνη,
Ἦ ὅλα νά λένε. . . «Ἀγάπησαν, τὰ μαῦρα, φλογερά!»

Μαδουρῆ.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗΣ.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΚΑΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

I

Ἰλίγα γράμματα μ' ἔμαθον ὁ πατήρ μου· ὁ
Θεὸς μακαρίσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ἂν μ' ἔμάν-
θανε πλειότερα, θά ἤμην δυστυχής· δὲν θά ἐγε-
νόμην ὅ,τι ἔγεινα.

II

Ἐπὶ ἓν ἔτος ἤμην ἐπιμελέστατος εἰς τὴν ἐκ-
πλήρωσιν τῶν χρεῶν μου· ἀλλ' οὐδέποτε ὁ προῖ-
στάμενός μου μοι εἶπεν· εὐχαριστῶ. Ἐκαμα ἔ-
να μῆνα νά πατήσω εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καὶ
ἐπροβιάσθην.

III

Μὴ ζητήσης εἰς αὐτὸν τὸν τόπον νά εὐχαρι-
στήσης τὴν ἰδικὴν σου συνείδησιν, ἀλλὰ τὴν συ-
νείδησιν τῶν ἄλλων· ἂν κάμνης τὸ πρῶτον, θά
σ' ὀνομάσουν ἐγωῖστήν· ἂν τὸ δεύτερον, θά ὀ-
νομασθῆς ὑποχρεωτικὸς καὶ ἀγαθώτατος ἄν-
θρωπος.

IV

Μὴν ἐξετάσης ποτὲ ἐνδομύχως τί φρονεῖς σὺ

περὶ σεαυτοῦ, ἀλλὰ τί φρονοῦν οἱ πολλοὶ περὶ
σοῦ. Τὸ πρῶτον εἶνε ἀδιάφορον καὶ περιττόν·
τὸ δεύτερον εἶνε σπουδαιότατον. Ἐπειδὴ δὲ τοὺς
πολλοὺς ἄγουσι καὶ φέρουσι αἱ μικραὶ καθημε-
ριναὶ ἐφημερίδες, φρόντισον ἐννεὰ τοῦλάχιστον
ἐξ αὐτῶν νά σὲ ὀνομάσωσι μέγαν ἄνθρωπον· ὁ
κόσμος θά τὸ πιστεύσῃ, καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον
νά τὸ πιστεύσῃς καὶ σὺ ὁ ἴδιος.

V

Ἰκανός τις καὶ τίμιος ὑπάλληλος κατεῖχε
θέσιν τινὰ, ἧτις μὲ ἤρεσε· ἔγραψα διατριβὴν
τινα κατ' αὐτοῦ καὶ τὴν κατεχώρισα ἀντὶ μιᾶς
δραχμῆς εἰς μίαν ἐφημερίδα· ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς
ἐπαύθη. Ἐγραψα κατόπιν μίαν ἄλλην ὑπὲρ ἐ-
μαυτοῦ καὶ τὴν κατεχώρισα πάλιν ἀντὶ δύο
δραχμῶν—ἦτο μεγαλειτέρα—εἰς μίαν ἄλλην
ἐφημερίδα. Διωρίσθην ἐγώ.

VI

Σήμερον ὑπῆγα νά ξυρισθῶ· ἀλλ' ὁ κουρεύς
μου εἶχε κλείσει τὸ ἐργαστήριόν του· ἠρώτησα
τὸν γείτονά του τὴν αἰτίαν, καὶ ἔμαθον ὅτι
διωρίσθη ὑγειονομοσταθμάρχης.

VII

Προχθές απέθανε τοῦ προϊσταμένου μου ἡ γυνικαδέλφη τῆς ἐξεφώνησα τὸν ἐπιτάφιον λόγον, καὶ τὴν παρέβαλλον μὲ τὴν Σεμιράμιδα καὶ τὴν Κόρινναν. Ἐπειτα ἔγραψα εἰς τρεῖς ἐφημερίδας ὅτι ἐξεφώνησα λόγον λίαν κατάλληλον, καὶ απέκτησα τοιαύτην ῥήτορος φήμην, ὥστε πλησιάζω τώρα νὰ κατακτῶσθε ὁ κατ' ἀποκοπὴν ἐπικήδειος ῥήτωρ τῆς πρωτεύουσας τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου.

VIII

Ὅσαίς ἀναχωρῶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ δσαίς ἐπιστρέφω φροντίζω νὰ καταχωρίζεται τὸ σπουδαῖον τοῦτο γεγονός εἰς μερικὰς ἐφημερίδας.

IX

Συνασπίσου μετὰ δύο τριῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἀναγνώσῃς τὴν Camarederie τοῦ Scribe. Συμφώνησον μετ' αὐτῶν νὰ σ' ἐπαινούν καὶ νὰ τοὺς ἐπαινῆς. Μετ' ὀλίγον θ' ἀπορῆς καὶ μόνος σου πῶς ἔχεις τόσῃν φήμην.

X

Μὴ κακολογῆς κἀνένα, ὅσον καὶ ἂν ἦ ἀγράμματος, ἄθλιος καὶ ἀνίκανος. Ὁ κόσμος θὰ εἴπῃ ὅτι κάμνεις τοῦτο ἐκ φθόνου.

XI

Σπανίως φιλονεικῶ καὶ ἔτι σπανιώτερον συζητῶ. Εἶμαι πάντοτε τῆς γνώμης τοῦ μετ' ἐμοῦ λαλοῦντος· εἶνε δὲ τοῦτο τὸ ἀσφκλέστερον μέρος τοῦ νὰ νομίζηται τις σοφός. Οὐδέποτε δ' ἀνθρώπος εὐχαριστεῖται περισσότερον, εἰμὴ ὅταν βλέπῃ τὰς ἰδέας του ἐπικροτουμένας.

XII

Ἔχε φίλους ὅλον τὸν κόσμον καὶ χαιρέτα πάντοτε μειδιῶν.

XIII

Περιπάτει πάντοτε μετὰ σπουδῆς, καὶ ἂν τις σὲ ἐρωτήσῃ ποῦ πηγαίνεις, εἰπὲ συντόμως ὅτι ἔχεις σπουδαίαν ἐργασίαν, καὶ ἄφρησέ τον ἀφοῦ τοῦ ζητήσῃς συγχώρησιν. Εἶνε καλὸν νὰ νομίζουσι οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶσαι πάντοτε ἡσχολημένος.

XIV

Ἄλλει περὶ ὅλων τῶν πραγμάτων, ὅταν δὲν εὐρίσκεισαι μετὰξὺ ἀνθρώπων οἵτινες τὰ γνωρίζουσι καλλίτερά σου. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὅσοι οὐδὲν γνωρίζουσι λαλοῦν περὶ ὅλων, λάλει καὶ σὺ περὶ ὅλων, ὅταν καὶ οἱ ἄλλοι κάμνουν τὸ ἴδιον.

Τ' ἀνωτέρω Ἀπομνημονεύματα, ἅτινα εἶχον περιέλθει εἰς τὰς χεῖράς μου κατὰ παράδοξον ὅλως τρόπον, ἐγράφησαν ὑπὸ Ἑλληνοσ, ἀποθανόντος ἤδη, προσώπου τιμηθέντος πολὺ, προαχθέντος, εὐφημισθέντος καὶ πανηγυρισθέντος ἐπὶ ἰκανότητι καὶ παιδείᾳ.

A. B.

Ὁ Βίας ἐνῶ ἔμελλε νὰ καταδικάσῃ τινά, ἐδάκρυσεν· ἐρωτηθεὶς δὲ διατί κλαίει ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν καταδικάζει, εἶπεν ὅτι «ἀναγκαῖόν ἐστι τῇ μὲν φύσει τὸ συμπᾶθὲς ἀποδοῦναι, τῷ δὲ νόμῳ τὴν ψῆφον.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ὅσαίς ἀνατρέφεις καλῶς ἄρρην παιδίον, ἐτοιμάζεις τῇ κοινωνίᾳ χρήσιμον ἄνδρα, καλῶς δὲ ἀνατρέφον κόρην, ἐλόκληρον ἀγαθὴν οἰκογένειαν. (Jules Simon).

* Ἡ μνήμη εἶνε πλουσία ἀποθήκη, ἧς ἔχουσι κλειδίον οἱ τε εὐφρεῖς καὶ οἱ ἀνόητοι, ἀλλ' οἱ τελευταῖοι ἀδυνατοῦσι νὰ εὕρωσιν ἐν αὐτῇ τὰ ἐκαστοτε χρήσιμα.

* Πάσης χώρας οἱ ὑπουργοὶ εἶνε ἐρασιμώτατοι καὶ ὑποχρεωτικοὶ ἄνθρωποι κατὰ δύο συνήθως ἡμέρας, τὴν παρκαμονὴν τῆς προσκλήσεως αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀπολύσεως.

* Ἀποσιώπησις ἐξ ἐνδοιασμοῦ προξενεῖ πολ- λάκις περισσοτέραν ἐχθροπάθειαν ἢ αἱ πικρότεραι ὕβρεις.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Οὐδεὶς νοεῖ τὸν ἀγγλικὸν χαρακτῆρα, γράφει περιηγητὴς τις, ἐὰν μὴ ἐπισκεφθῇ ἐπιμελῶς τὰ νοσοκομεῖα τοῦ Λονδίνου. Ὅσον μεγάλη ἐν τῇ μεγαλοπόλει αὐτῇ ὑπάρχει ἡ εὐτυχία καὶ ἀφθονία, τοσοῦτον φοβερά συνυπάρχει ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἐλλεινότης. Δι' ἕκαστον νόσημα ὁμῶς ἀνδρῶν εἰδικὸν νοσοκομεῖον, ὡς δι' ἕκαστον εἶδος δυστυχίματος συνέστη εἰδικὸς σύλλογος. Εἷς σύλλογος ἐπιτηρεῖ τὴν νύκτα καὶ συλλαμβάνει «τοὺς πεπτακότας καὶ ἀφίλους», καὶ τοὺς φέρει εἰς ἐπίγνωσιν· ἕτερος ὑποστηρίζει ἀπολυθέντας καὶ καταδικούς· ἄλλος προσπαθεῖ νὰ διορθώσῃ γνωστοὺς κλέπτας· ἄλλος δὲ βοηθεῖ ναυαγούς, ξένους, χήρας, ἔρφανά. Πάσας τὰς κακίας τοῦ κόσμου ἐὰν εἶχεν ὁ Ἀγγλος, θὰ ἐξήρκει μόνη ἡ ἀρετὴ του αὕτη ἵνα τὰς καλύψῃ ἀπάσας. Συχνάκις αἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου δημοσιεύουσι δωρεὰς χιλιάδων λιρῶν ἀνωνύμων προσώπων πρὸς φιλανθρωπικὰ καταστήματα.

Ἐν τῷ ἀγγλικῷ κοινοβουλίῳ, δσαίς δ Βασιλεὺς ἢ ἡ Βασιλίσσα ἐπικυροῖ γενικὸν νομοσχέδιον, ὁ τούτων γραμματεὺς ἀνακραυγάζει γαλλιστὶ «La Reine le veut» κυρουμένου μερικοῦ νομοσχεδίου, λέγει «Soit fait comme il est désiré!» περὶ δὲ χρηματικῆς βοηθείας, λέγει «La Reine remercie ses loyaux sujets, accepte leur b́ńvolence, et aussi le veut». Αἱ γαλλικαὶ αὐταὶ ῥήτραι εἶνε λείψανα δουλείας παλαιᾶς, διατηροῦνται δὲ ἕως τῆς σήμερον ὅπως ἀναμιμνήσκωσι τοὺς ἄγγλους ὅτι, ὡς ἄλλοτε, οὔτε καὶ νῦν καὶ πάντοτε δυνατὸν νὰ καταστραφῇ ἡ ἀγγλικὴ ἐλευθερία ὑπὸ ξενοκρατίας. Ἀπὸ τοῦ 1066, ὅτε ἐδέσποσε τῆς Ἀγγλίας Γουλιέλμος ὁ Πορθητῆς, αὐλικὴ καὶ δικαστικὴ γλῶσσα αὐτῆσι ὑπῆρξεν ἡ γαλλικὴ, ἐξ ἧς, μετὰ τῆς ἀγγλοσαξωνικῆς ἀναμιχθείσης, προέκυψεν ἡ νῦν ἀγγλικὴ.

Εἰς Ἀναστάσιον.